

Covid-19, tigrar, lejon och katter

För en tid sedan hörde jag på TV att Coronan slagit till mot Borås djurpark. En gammal tighona av sällsynt slag och ett lejonpar hade blivit smittade av Covid-19 och fick avlivas. Man tror att de blivit smittade av skötarna. I samma veva berättades om en katt som också blivit sjuk på samma sätt. "Förståsigpåarna" sa att människor kunde smitta katter men inte katter människor. Konstigt, när man tänker på hur det var med minkarna. Kanske vill man inte skrämman upp allmänheten. Det finns ju oändligt många kattägare i landet. Och de flesta har säkert utekatter som springer fritt omkring. Vem vet vad de träffar på.

Vi hade också katt en gång i tiden

För att vår dotter skulle tycka det var lättare att flytta, när vi bytte från lägenhet till radhus, tyckte maken att hon skulle få en katt. En av hans arbetskamrater hade en katt som precis fått ungar. En av dessa hamnade hos oss. Han var till hälften "europé" och till hälften siames. Vi döpte honom till Caesar. Katten blev också "kejsare" över vår familj. Som alla katter var Caesar den som bestämde. En katt kan man inte styra över som en hund. Caesar hade kroppsform som en siames men päls som en vanlig bondkatt. Hans födelsedag var det datum när maken och jag hade bröllopsdag och vår dotter namnsdag så den dagen var det gemensam firardag.

Katten acklimatiserade sig snabbt hos oss. Han fann sig till och med att placeras i dotterns dockvagn och bli körd runt i den till stor indignation för en grannfru som hävde sig över balkongräcket och skrek att "katter ska inte åka dockvagn". När vi flyttat hade Caesar två revir, dels runt nya huset, dels runt det gamla torpet.

Katten gillade inte att åka bil. Ibland tog det lång tid innan vi fått fatt på honom. Tricket med att skramla med kartongen med torrfoder gick han dock på många gånger.

En gång hade vi råkat köpa "fel" kattmat, en som Caesar inte gillade. Maken var bestämd, katten skulle äta maten. Det blev "hjärnornas kamp" som katten vann. Som sagt, man bestämmer inte över en katt. Caesar älskade räkor. När vi skulle äta sådana tog jag mycket försiktigt fram räkpåsen och började skala dem. Det dröjde inte mer än några sekunder så satt katten vid mina fötter och tittade bedjande. Fast han legat på ovanvåningen och sovit så kände han genast vad som var på gång.

Ute vid torpet höll katten efter smågnagarna. Vi hade aldrig några "objudna gäster" i huset. Men katten åt dem inte, han bara tog död på dem och bar fram dem. En gång tror jag katten blev ormbiten för ena tassens svullna-

de upp väldigt. Katten var väldigt misstänksam mot dammsugaren efteråt. Jag tror det var sladden som skrämde. En annan gång svullnade han upp i ansiktet och såg nästan ut som "katten Gustav". Kanske var det en jordgeting som stuckit honom? En sådan råkade jag ut för. Den stack mig i knävecket och det var INTE någon angenäm upplevelse.

En gång skulle vi förflytta makens veteran-Amazon från torpet till Västerås. Då fick inte katten vara i baksätet, han skulle kunna klösa på sätet sa maken. Så jag skulle ha katten i knät på en tunn kudde så vi hade uppsikt över honom. Katten gillade som sagt inte att åka bil. Kanske tyckte han det var jobbigare när han inte fick ligga där han ville. När vi kom in på motorvägen från Köping kände jag att katten kissade. Den tunna kudden blev blöt, det till och med rann ner i min ena stövel. Vilken pärs. Inte kunde vi stanna, det var bara att sitta still och hålla sig lugn. Katten skämades nog för han gjorde sig så platt och liten som han bara kunde, där på den våta kudden. När vi väl kom hem var duschrummet första målet för mig.

Naturligtvis drog katten ikull julgranen en gång. Och en annan gång väckte han hela familjen då han hoppat upp på ett vitrinskåp och puttat ned en del saker som stod där. Han hade antagligen fått korn på något genom ventilationsröret som mynnade precis ovanför skåpet.

Katten gillade att springa fram och tillbaka på nedervåningens öppna ytor. En gång kom han med

full fart och hoppade upp på ett litet bord där det låg en duk. Duken blev en "flygande matta" och katten seglade iväg en bit innan han dunsade i väggen. Det såg för roligt ut, han fattade inte alls vad som hände.

Vi ordnade alltid med kattvakt åt honom vid tillfällen då vi inte kunde ta honom med oss. Caesar hade sina vanor. Nattningsproceduren gick till så att maken fick lägga sig en stund på sängen så att katten kunde lägga sig på hans bröst. Där började katten trampa upp och ner en stund innan han la sig till ro. Sedan kunde maken flytta på honom och han sov lugnt vidare vid fotändan. Caesar var en trivsamt liten personlighet

Caesar blev nästan fjorton år. En vinterdag när han kom in efter en skogsruna och jag torkat tassarna på honom och lyft ner honom på golvet gjorde han en liten överhalning mot dörren och föll omkull på golvet. På ett ögonblick hade han dött. Kanske var det hjärtat, kanske något annat. Hoppas ingen gjort honom illa ute i skogen. Jag blev helt förtvivlad. Maken ville inte ta i den döda lilla kroppen så jag tog hand om katten. Lindade in honom i en barnfilt och la honom i en korg och tog ut honom i garaget. Sedan gick jag runt hela Irsta och grät. Dagen efter åkte vi till torpet och begravde Caesar på ett avskilt ställe, invirad i barnfilten och med en vit Amaryllis mellan framtassarna.

Dottern tyckte vi skulle skaffa en ny katt men jag tyckte det var alldeles för smärtsamt när han gick bort och jag ville inte uppleva det igen.

Inger Klintberg Danielsson, 28 februari 2021